

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

คาถาดับไฟนรก

อยู่หนองผือเวลาว่าง ๆ เรามันเป็นนิสัยอย่างนี้ด้วย ชอบจะสอดจะแทรกถามนั้น
ถามนี้อยู่เรื่อย ๆ ต้องระวังนะ ไม่ระวังมันจะเป็นลิงตัวอยู่วัดอุดรสมพร คือพวกเขาชาย
น้ำร้อนน้ำอะไรต่ออะไร เขาไปรับประทานที่วัดอุดมสมพร แล้วก็ลิงตัวหนึ่งขี่คอเขาไป
วัดอุดมสมพรมีแมวตัวหนึ่งใหญ่ นะ ต้วยาว มันก็อยู่ตามประสาของมันหน้าศาลา พวก
ที่ไปขายของเขามีลิงขี่คอเขาไปด้วย พอไปถึงนั้นแล้วเขาก็ขึ้นไปรับประทานอาหาร เขา
ปล่อยลิงลง ลิงก็ขึ้นต้นไม้ มันเห็นแมว แมวตัวนั้นมันเชื่อง ลักษณะแมวก็เป็นอย่างนั้น
หมอบเฉย

ลิงมันก็แบบลิงว่างั้นเถอะ ไปก็ด้อมทางนั้นด้อมทางนี้ อยากเล่น มันเป็นสัตว์
อะไรคงว่างั้น ด้อมทางนั้นแล้วด้อมทางนี้ แมวกี่เฉย ไกลเข้าไป ๆ ทางแมวกี่ยังเฉยอยู่
มันเข้าไปข้างหลังจะจับหาง ค่อย ๆ จับเบา ๆ แมวมันก็เฉย ลิงก็เล่นนั้นเล่นนี้เหมือน
ระวังอยู่ ทางแมวกี่ยังเฉย จับหางเบา ๆ ก็เฉย ๆ ก็เลยไปทางหน้าไปลูบจมูกมันละซี มัน
ก็ใส่แมวทีเดียวฟาตใส่หน้า มันตบมันทางเล็บไซ้ไหม ทางนี้ก็ก้อก ๆ วิ่งขึ้นต้นไม้ เจ็บ
ด้วยแมวมันตบแรง เพราะเล็บมันก็เหมือนเล็บเสือนั้นแหละเล็บแมว ลิงก็ร้องก้อก ๆ
อยู่ข้างบน ทั้งเจ็บทั้งเคียดแค้น

แมวพอดับลิงแล้วมันก็วิ่งไปได้ถุนออกไปทางโน้น ลิงก็ร้องก้อก ๆ คือทั้งเจ็บทั้ง
เคียดแค้น ทั้งผูกแค้นผูกโกรธเหมือนว่าผูกกรรมผูกเวรแหละ จากนั้นก็ลงจากต้นไม้จะ
ไปแก้ลำกัน เรียกว่าแก้แค้น มันเดินไปข้างหลัง แมวกี่หมอบของมัน พอผ่านเข้าไป
ใกล้ ๆ ก็ไปจับหางแมวกี่กระทุก แมวกี่ร้องแมวแล้ววิ่ง ทางนี้ก็ขึ้นต้นไม้ คงว่านี่เห็นไหมกุ
แก้แค้นมึงได้แล้ว ความหมายว่างั้น แต่มันไม่ได้เจ็บนะแมว พอลิงจับหางกระทุกแมวกี่
ร้องแมว ลิงก็โดดขึ้นต้นไม้ คงว่ากูแก้แค้นมึงได้แล้ว

ไม่ระวังมันจะเหมือนลิงเราว่างั้น กับพ่อแม่ครูจารย์มันมันหากมี ถามสอดทาง
นั้นแทรกทางนี้ เพื่อหาความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ กับท่าน แต่ต้องระวังเหมือนแมวกี่กับลิงก็
แล้วกัน เข้าใจไหมละ แมวมันเชื่อง ไอ้ลิงมันลิง จับนู่นจับนี่พอไปจับโดนจมูกมันก็ตบ
เอาหลังตีไปเลย อันนี้เราต้องระวัง เวลามีโอกาสท่านเล่าให้ฟัง เรื่องขบขันก็คือเวลา
บวชเป็นเณร ท่านว่าพวกเณรใหญ่เณรเล็กเณรน้อยติดกันไป เวลาจะฉันนี้ต้องเณรใหญ่
ท่านเล่าท่านเฉยนะ เรามันจะตาย ท่านเล่านี้เฉย ให้เณรใหญ่เสกปฏิสังขา เป่าคำข้าว
แล้วก็ยื่นให้เณรองค์สุดท้าย เพราะพวกนี้ยังไม่ได้ปฏิสังขา เรียนปฏิสังขายังไม่จบ ต้อง

ให้เนรใหญ่ผู้เรียนจบแล้วเสกปฏิสังขาร เสกเป่าแล้วก็ยื่นให้ๆ ไม่อย่างนั้นไฟนรกเผา ท่านว่างั้น

นี่เพื่อดับไฟนรก ท่านเล่าให้ฟัง ก่อนจะกินต้องได้เสกปฏิสังขารเสียก่อน ถ้าใครยังเสกยังไม่เป่าไม่ได้ก็ให้เนรที่เป็นหัวหน้าที่ใหญ่กว่าเพื่อนปฏิสังขารแล้ว เสกเป่าแล้วยื่นมาให้ๆ พวกเนรนี้ก็เอาไปต่อเลย เพื่อดับไฟนรก ท่านพูดเฉยนะแต่เรามั่นจะตาย นี่เรียกปฏิสังขาร พิจารณาก่อนจะขบจะฉัน ปฏิสังขาร โยนิโส ปิณฑปาตัม ปฏิเสวามิ, เนว ทูวาย น มทาย น มนุชฌาย น วิภูสณาย, ยาวเทว อิมสฺส กายสฺส จูติยา ยาปนาย วิ หีสฺสปฺรติยา พุรหมฺจรียานุคฺคหยา. อิติปุราณญจ เวทนี ปฏิหงฺขามิ นวญจ เวทนี น อุปฺปาเทสฺสามิ, ยาตฺรา จ เม ภวิสฺสติ อนวชฺชตา จ ฆาสฺสุหาโร จาติ. นี่ปฏิสังขาร เราก็ยังได้อยู่ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ค่อยกลัวไฟนรก เราได้คาถาดับไฟนรก

พวกเนรใหญ่ละเสกเป่าแล้วก็ยื่นคำข้าวไปให้เนรสุดท้าย พวกนี้ยังไม่ได้ปฏิสังขาร เวลานั้นลงไปแล้วไฟนรกจะเผาหัวอกมัน ท่านว่า เวลาได้อันนี้ไปแล้วก็ใช้ดับไฟนรก ท่านเล่าให้ฟัง ท่านเล่าเฉยๆ นะท่านไม่ค่อยหัวเราะ แต่เรามั่นจะตายซี ท่านเมตตาดิฉัน เราก็ต้องระวังแบบแมวกับลิงนั่นละ ไม่งั้นถูกตบหน้าจะว่าไง เราถามท่านเรื่องนั้นเรื่องนี้ ได้อุบายต่างๆ ไม่มีใครกล้าถามท่านง่ายๆ หนา ก็มีแต่เรานี้ละ มันหากมีอุบายวิธีการที่จะเข้า เข้าวิธีนั้นเข้าวิธีนี้ มีแต่เราละ พวกพระทั้งหลายก็จะคอยได้ฟังจากเรา แหละเป็นผู้สอดผู้แทรกถามนั่นถามนี่เรื่อยไป ท่านก็ค่อยเล่าไป เราถามไประวังไปด้วย นะ ไม่ใช่จะถามลุ่มสี่ลุ่มห้า ถามไประวังไป ท่านก็เล่าไปให้ฟัง

เวลาเทศน์ก็เหมือนกัน ถ้าเราไปนี้ได้ฟังจนได้แหละฟังเทศน์ หากมีเรื่องนั้นเรื่องนี้ สอดนั้นสอดนี้ บางทีไปโดนท่านท่านก็เอ๊ะขึ้นมา ไม่ใช่ท่านว่างั้น นั่นละธรรมะจะเริ่มออกแล้วนั่น ไม่ใช่ แล้วท่านก็ตอบปิ้งออกมา ทีนี้ก็เริ่มเรื่อย ได้ฟังเทศน์จนได้ เพราะฉะนั้นท่านอาจารย์หลุยท่านจึง...ก็เรากับท่านอาจารย์หลุยสนิทกันมากนี่นะ เราเดินจงกรมอยู่ในป่าตอนกลางคืน วันนั้นเราจะไม่ไปหาท่าน คือคืนที่ผ่านมาเราไปแล้ว วันหลังมานี้ไม่ได้ไป ทีนี้ท่านอาจารย์หลุยท่านอยากไป ท่านก็เลยถามว่าเราอยู่ไหน ไปหาที่กุฏิไม่เห็น นู่นอยู่ทางจงกรมในป่า ท่านก็เดินกุกกักๆ เข้าไปกลางคืนนะ ฟังเสียงกุกกักๆ

แต่เราคิดนี่เราคิดเกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ครูจารย์นะ หรือท่านเป็นอะไรนะ พระเนรส่วนมากจะต้องมาหาเรา หรือท่านเป็นอะไร เสียงเดินใส่รองเท้ามีด ๆ โครมครามๆ เข้าไป พอไปใกล้ๆ ทางจงกรม เรายืนอยู่ที่นี่ ใครมานี่เราว่า ผมเอง ท่านว่างั้น พอท่านรู้จากเสียงว่าถูกองค์แล้ว ท่านก็คว้าแขนเราจับแขนจงเลยเทียว จะเอาไปไหน ไปฟังเทศน์ละซี อ้าวเมื่อคืนนี้ผมไปแล้ว ท่านอาจารย์ทำไมไม่ไป ก็อย่างนั้นละซี ผมไม่ได้ไป

เมื่อคืนนี้ แล้วไปแต่ท่านอาจารย์ไม่ได้เหรอ โอ้ย ไม่ได้เดี๋ยวถูกท่านเชกเอา แล้วก็จุงแขนออกมาเลย จนมาถึงที่โล่งถึงค่อยเดินตามหลังท่านไป ท่านอาจารย์หลุนิสัยท่านอย่างนั้น จับแขนเราจุงออกมาเลยจากทางจกรม ไปก็แห่เรื่องนั้นเรื่องนี้ ได้ฟังจนได้นั้นแหละถ้าเราไป หากมี ได้ฟังจนได้นั้นแหละ

พอลงมาแล้ว นั้นเห็นไหมละ ไปแต่ผมนี่ถูกท่านเชกเอาแล้ว ท่านมหาไปด้วยฟังเทศน์วันนี้จุงใจ ท่านว่าจัน สำหรับเราไม่ค่อยมีอะไรกับพ่อแม่ครูจารย์ ขึ้นเมื่อไรได้นั้นเรา องค์อื่นจะขึ้นได้ง่ายๆ เหนอ ไม่ได้นะ สำหรับเราขึ้นเมื่อไรได้ขึ้นหาท่าน มันหากมีจังหวะจะพอเหมาะสมที่ท่านไม่ดู ไม่เคยดูนะ เราไปเวลาไหนท่านอยู่เงียบๆ องค์เดียว บับขึ้นเลย ท่านก็ไม่ว่าอะไร องค์เหล่านั้นไม่ได้นะ พระกล้วมากที่สุดเลย เรื่องเราอยากได้ความรู้แปลกๆ ต่างๆ ก็เวลาไปหาท่านโดยเฉพาะ กราบเรียนถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ชอกแซกซิกแซ็ก คอยฟังไปๆ แต่ท่านเมตตาอยู่กะกับเรา ท่านไม่เคยดู ไปหาท่านเมื่อไรไปได้ อยู่องค์เดียวก็ขึ้นไปเลย องค์อื่นไม่ได้นะ ต้องระวัง ไม่มีใครกล้าแหละ ก็มีแต่เราองค์เดียวเข้าออกนอกในได้ ท่านก็ไม่ดูนะ เราก้เข้าในจังหวะไม่ดูนั้นแหละ อย่าไปเข้าแบบลิงจับจุมกแมวก้แล้วกัน เดี่ยวมันตบเอา

จอมปราษฎ์ในสมัยปัจจุบันคือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ฉลาดแหลมคมมากที่สุดทีเดียว เพราะฉะนั้นการเข้าหาท่าน จะพูดจาพาที่เรื่องอะไรต่ออะไรต้องระวัง ไม่งั้นถูกสับเอาหลงทิศไปละ แต่เราไม่เคยถูกนะ ก็ได้ฟังจากเรานั้นแหละส่วนมาก ไม่ใช่ไม้คูนนะ ส่วนมากถ้าเราไปได้ฟังแหละ หากมีสอดนุ่นแทรกนี้ สอดไปสอดมาผิตบ้างถูกบ้าง เดี่ยวท่านก็เอาออกมालะ เปรียงออกมา ได้ฟังละที่นี้ฟังเทศน์ท่าน กลางคืนเงียบๆ แต่ก่อนไม่มีฆราวาสนะ มีแต่พระล้วนๆ อยู่หนองผือก็ไม่มี เพราะทางรถไม่มี ต้องเดินด้วยเท้า ใครจะไปจากพรรณานี้ขึ้นล้อขึ้นเกวียนก็มี เดินไปก็มี เพราะไม่มีรถคนจึงไม่ไปหาท่านได้อย่างง่ายดาย ท่านอยู่สบายๆ

เวลาท่านเทศน์ โถ ฟังซิว่าจิตเรามันดับอยู่ถึงสามวัน เราไม่ลืม ดับพริบเลย ความรู้รู้อยู่แต่ว่าภายนอกดับหมดเลย ไม่รับทราบอะไร ทราบแต่จิตที่มันดับลงไปแล้ว มันสว่างไสวอยู่ในนั้น ดับถึงสามวัน เราไม่ลืมนะฟังเทศน์ท่าน เทศน์ของท่านเอาออกมาจากหัวใจล้วนๆ คือท่านทรงไว้หมดแล้ว ออกตรงไหนบับๆ ออกเลยๆ ท่านไม่ได้ไปหาคว่าทางนั้นคว่าทางนี้ในตำรับตำรา พูดแล้วยกมือไหว้ สำหรับตนเองออกจากนี้เลย ออกจากนี้

เพราะฉะนั้นเวลาท่านมรณภาพแล้ว แหม เหมือนฟ้าดินถล่มนะ ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายนี้วิ่งวุ่นหาครูหาอาจารย์ เพราะต้นโพธิ์ใหญ่โค่นล้มลง รู้สึกว่าแห้วมากที่สุดทีเดียว ตอนพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพ เหมือนฟ้าดินถล่มในวงกรรมฐานเรา เพราะร่วมโพธิ์

รมไทรอยู่ที่นั่นแห่งเดียว ตอนนั้นก็เป็นตอนที่จิตของเรากำลังหมุนตัว ๆ เสียด้วย หมุน
 ทั้งวันทั้งคืน ท่านก็ป่วยหนักทางธาตุทางขันธ์ เราก็นักทางด้านจิตใจระหว่างกิเลสกับ
 ธรรมพุดกันอยู่บนหัวใจ บางคืนไม่นอนตลอดรุ่ง มันเป็นของมันเอง มันไม่ยอมนอน
 มันพุดกันอยู่อย่างนั้น

นั่นละที่ว่าธรรมแก่กิเลส เมื่อถึงกาลเวลาธรรมมีกำลังมากแล้วนี้แก่กิเลสโดย
 อัตโนมติ เช่นเดียวกับกิเลสเวลามันมีกำลังมากมันเหยียบอยู่บนหัวใจสัตว์เหยียบย่ำไป
 มาอยู่อย่างนั้นทั้งวันทั้งคืน คิद्यิบแย็บออกมา ตาหูจุมุกลิ้นกายสัมผัสสัมผัสอะไร
 กิเลสออกแล้ว ๆ ธรรมไม่ได้ออก นั้นเวลากิเลสมีกำลังกล้าเป็นอย่างนั้น แต่ที่นี้เวลา
 เราบำเพ็ญธรรมไปธรรมมีกำลังกล้าแล้วเช่นเดียวกันอีก อยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมพุดกิเลส
 อยู่เฉย ๆ ไม่อยู่ แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่ที่นี่มันไม่ได้สนใจกับอาหารการกินนะ จิตของมัน
 หมุน มันพุดกันอยู่ภายใน

พอเข้าทางจกกรมลิมเวล่ำเวลา เอาความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนจะก้าวขาไม่
 ออก นั่นละเป็นเครื่องตัดสินใจว่าหยุดเดินจกกรม ไม่งั้นมันเพลิน มันลิมเวล่ำเวลาไป
 หมด มันพุดกันอยู่ภายในจนกระทั่งก้าวขาไม่ออก เออ เอาละที่นี้ เหนื่อยมากแล้วก็ไป
 พัก เวลาธรรมะฆ่ากิเลสด้วยความมีกำลังของตนแล้วฆ่าเป็นอัตโนมติ อยู่ที่ไหนฆ่า
 ตลอดเวลา เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกด้วยกำลังวังชาของมัน อะไรป็นนี้กิเลสออก
 ก่อน ๆ ๆ ที่นี้เวลาธรรมะมีกำลังแล้วธรรมะออกตลอดเลย แเย็บทางไหนธรรมะออก
 แล้ว ๆ

จำให้ตึนะ ถอดออกมาจากหัวใจนะนี้ เราปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ลงทางจกกรมแล้ว
 ลิมจนจะก้าวขาไม่ออก นั่นละเป็นเครื่องตัดสินกัน หยุด คือมันจะก้าวขาไม่ออก ถ้าลง
 ลงทางจกกรมมันลิม มันหมุนอยู่ภายในไม่ได้ออกข้างนอก ตานี้ฝ้าฟาง บางทีเดินเข้าป่า
 โครมคราม ๆ คือจิตไม่ออก มันก็เลยตาฝ้าตาฟาง เดินชุ่มซำม ๆ เดี่ยวโครมครามเข้าป่า
 คือจิตมันหมุนของมันอยู่อย่างนั้น

ที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียรจนฝ่าเท้าแตก แต่ก่อนเราก็เห็นในตำรา
 จะเชื่อหรือไม่เชื่อมันก็ขอนซุงอย่างว่า เอาแนกับมันไม่ได้ พอไปถึงขั้นนี้แล้วมันรับกัน
 เลยนะ ว่าท่านเดินจกกรมจนฝ่าเท้าแตก จะไม่แตกได้ยังไง พอก้าวลงทางจกกรมนี้ไม่ได้
 สนใจกับเวล่ำเวลานะ หมุนกันตลอด แต่อยู่เฉย ๆ มันก็หมุนของมันแล้ว ยิ่งขึ้นเวที่ด้วย
 แล้วมันจะหยุดได้ยังไง หมุนตัว ๆ จนกระทั่งจะก้าวขาไม่ออก

เรียกว่าเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามากแล้ว หยุด ฝ่าเท้านี้ออกร้อนเหมือนไฟลนนะ
 จนได้มาดูฝ่าเท้าเจ้าของ ไมลิมนี้นะ ฝ่าเท้านี้มันแตกเหรอ มันเป็นยังงถึงพิลึกพิลั่นนัก
 ครั้นมาดูมันไม่แตก แต่เวลามาลูบอย่างนี้ไม่ได้นะ พอมาลูบมันเสียว เจ็บ นี่มันกำลัง

หนังบางๆ มันจะเข้าถึงเนื้อ มันกัดเข้าไปๆ บางเข้าไปๆ ที่พระโสณะท่านว่าเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกแตกอย่างนี้แหละ คือมันกัดเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงเนื้อ

อันนี้เรายังไม่ถึงนั้นหากเป็นพยานได้ ฝ่าเท้านี้เหมือนไฟลน ออกร้อน เหนียว ฝ่าเท้าแตกหรือ มาดูฝ่าเท้า เอ็งก็ไม่แตกน้ำ พอลูบคลำน้ำมันเสีย มันจะทะลุถึงเนื้อ แต่ยังไม่แตก พุดซัดๆ กิเลสแตกเสียก่อน ถ้ากิเลสไม่แตกจะแตกแน่ๆ ฝ่าเท้า แล้วก็เชื่อกันที่เชื่อพระโสณะท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก คือระหว่างธรรมกับจิตหมุ่นกันตลอดเวลา ไม่สนใจกับความเหน็ดเหนื่อยเมื่อไหร่ล่ะอะไร จนจะก้าวขาไม่ออกถึงจะหยุดคือจิตไม่ออก มันหมุ่นอยู่ในตลอดเวลา

นี่ก็ยังไม่ฝ่าเท้าแตกเป็นแต่เพียงออกร้อนมาก เวลามาลูบคลำๆ มันเสีย ถ้านานกว่านี้ไปแตก คือมันจะทะลุถึงเนื้อ พอทะลุถึงเนื้อเรียกว่าฝ่าเท้าแตก จะให้มันแตกอย่างนี้ไม่แตก คือมันกัดเข้าไปๆ บางเข้าไปๆ ถึงเนื้อแล้วก็เรียกว่าฝ่าเท้าแตก นี่เชื่อกันที่เชื่อพระโสณะ ก็เรามันเป็นอย่างนั้น อย่างหนึ่งก็ตั้งแต่ว่ามันจะทะลุถึงเนื้อวันไหน ถ้าหากว่ากิเลสไม่พังก่อนแล้วทะลุแน่นอน แต่นี้กิเลสมันพังแล้วความเพียรมันก็ถอยของมัน เป็นปกติธรรมดาต่อไป เป็นอย่างนั้นนะ

เรื่องความเพียรเมื่อถึงกาลเวลาที่ธรรมมีกำลังแล้วจะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ มันจะหมุ่นเป็นธรรมจักรๆ ตลอดเวลา แต่เวลากิเลสมีกำลังมากนี้จึงเข้าไปทางจงกรมเหมือนจูงหมาใส่ฝนละ ร้องแห้งๆ มันไม่ยอมเข้า แต่เวลาธรรมมีกำลังกล้าแล้วหมุ่นตัวตลอดเวลา ให้พากันจำเอา พุดเหล่านี้ถอดออกมาจากหัวใจที่เจ้าของประกอบมาแล้วทั้งนั้น ไม่ได้มาพุดเล่นๆ นั่นละความเพียรท่านผู้ทรงมรรคทรงผลท่านเป็นอย่างนั้น

พอฉันจึงหันแล้วเข้าทางจงกรมก็เจียบเลยเอาเลย จิตกับสติหมุ่นกันอยู่ตลอดเวลา แล้วกิเลสมันจะยกกองทัพภูเขามาจากไหนมันจึงจะไม่พังด้วยอำนาจของความเพียรละ มันพังจนได้นั่นละ ความเพียรไม่ถอยๆ เดียวกิเลสก็พังไม่มีเหลือ เวลาที่มีกำลังแล้วถอยไม่ได้ความเพียร มีแต่จะหมุ่น นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆๆ ตลอดเวลา นั่นละท่านบำเพ็ญมรรคผลนิพพาน มันอยู่กับทุกคน สำหรับธรรมะพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่หลอกลวงโลก ตรัสไว้อย่างตรงแนวทีเดียว ขอให้ปฏิบัติตามนั้นเถิด ถึงขั้นเป็นเป็นอย่างที่ว่าแหละ

อย่างที่ว่าพระโสณะฝ่าเท้าแตก ไม่แตกยังงั้นมันหมุ่นตลอดเวลา ถึงความเพียรกล้าแล้วหมุ่นตลอดเวลา นอนก็ไม่หลับ นอนกลางคืนนี้มันไม่นอน จิตมันหมุ่นของมันอยู่นั้น สุดท้ายก็ลุกขึ้นนั่ง นั่งก็ฟัดกันเลยแล้วก็สว่างเป็นวันใหม่ วันนี้ไม่หลับ กลางวันมันยังจะไม่หลับอีก มันจะตายแล้วนะนี่ นี่ละเรียกว่าความเพียรกล้า กล้าขนาดนั้น ไม่รู้จักหยุดจักหย่อน ถ้ากิเลสไม่พังเสียเมื่อไร เหมือนวานิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆๆ

ตลอดเวลา แล้วสุดท้ายก็ผ่านได้ไม่สงสัย ความเพียรถึงขั้นนี้แล้วไม่ต้องบอก ความเพียรกล้าถึงขั้นนี้แล้วหมุนไปเองๆ ตลอดเวลา ได้รั้งเอาไว้ๆ รั้งให้หลับให้นอน ให้เข้าสมาธิอยู่สงบ ต้องได้บังคับเต็มเหนี่ยว บางที่ต้องเอาพุทโธมาบังคับ เอาพุทโธบริการพุทโธถึยบให้อยู่กับพุทโธคำเดียว ถ้าออกนี้บีบมันจะออกทางด้านปัญญา

เพราะปัญญามันผาดโผนโจนทะยานมาก ต้องรั้งเอาไว้ด้วยสมาธิ โดยจะกำหนดธรรมบทใดก็ตาม พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สติจับติดอยู่นั้นไม่ให้ออก แล้วจิตก็สงบแน่วลงไป พอเรามีอสังกหน้อยนี้ปัญญาออกแล้วนะ มันจะพุ่งของมัน นั้นละท่านประกอบความเพียร องค์นั้นสำเร็จอยู่ในเขาลูกนั้นในป่านั้น ก็สำเร็จด้วยวิธีนี้แหละ ท่านไม่หยุดไม่ถอย เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นก็พอหอมปากหอมคอ พุทธธรรมะให้ฟัง เรื่องธรรมะพระพุทธรเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ให้จำเอาไว้ ไม่มีคำว่าครีวาล้ำสมัย มีแต่กิเลสนั้นแหละตัวล้ายุคล้าสมัยมันเหยียบธรรมให้ก้าวขาเพื่อความเพียรไม่ออก จะให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรม *FM 103.25 MHz*